

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Quid etiam miraculorum patratores possit humiles facere?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Deus, quia odit vanitatem; sicut amat humiles, quia amat in humilibus veritatem.

XII.

Gregor. lib.
9. epist. 52.

Enimuerò hic ipse inanis gloriæ metus in Sanctis quoque humilitatem conseruat. Qua de caussa D. Gregorius ad Augustinum Anglorum Episcopum ita scribit: *Scio quia omnipotens Deus, per dilectionem tuam, in gente, quam eligi voluit, magna miracula ostendis, Unde necesse est, ut de eodem dono calesti, & timendo gaudeas, & gaudento pertimescas. Gaudeas videlicet, quia Anglorum anima, per exteriora miracula ad interiorem gratiam pertrahuntur: pertimescas verò, ne inter signa, qua fiunt, infirmus animus, in sui presumptione se eleuet; & unde foras in honore atcollitur, inde per inanem gloriam, intus cadat. Addit idem alias duas causas, ob quas animi tumor possit reprimi, etiam in illis qui miracula perpetraverunt. Restat, inquit, ut, inter ea, qua operante Deo exterius facis, semper te interius subtiliter iudices, ac subtiliter intelligas, & remetipsum, qui sis, & quanta sis in eadem gente gratia, pro cuius conuersione etiam faciendorum signorum dona percepisti. Et, si quando Creatori nostro, seu per linguam, siue per opera reminisceris deliquisse, semper hac ad memoriam reuocas, ut surgentem cordis gloriam memoria reatus premat: &, quidquid de faciendis signis, accepisti, vel accepisti, hac non tibi, sed illis reputes donata, pro quorum tibi salute collata sunt. Triplicem ergo humiliandi sui causam habent, qui miraculis effulgent. Prima est, metus ipse, superbiendi, de quo paulò priùs. Altera est, quòd miraculorum potestàs sit gratia gratis data, non ad sanctitatem patrantis augendam, sed ad vtilitatem proximorum: unde etiam, qui non sunt sancti, subinde miracula possunt facere: ut de ipso Iuda proditore docent, qui eum, cum ceteris Apostolis, aiunt dæmonia eiecisse. Certè ex ipsis dæmnandis, quidam dicent, in illa die: *Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetauimus? & in nomine tuo dæmonia eiecimus, & in nomine tuo virtutes multas fecimus? Quid prodest homini diuitem esse in alios, pauperem sibi? immò, quid prodest homini, si vniuersum Mundum lucretur, anima verò sua detrimentum patiatur? Sæpe quis alterum ad fidem Catholicam adducit, & ipse fit hæreticus. Sæpe quis confessione, aut exhortatione colloquissue alterum ad pœnitentiam, continentiam, a quietem impellit, & ipse pœnitenda facit. Atque hæc est tertia causa,**

Matth. 7. 22.

Matth. 16. 26.

ob quam se se demittunt, qui magna, immò & qui miracula efficiunt. Sciunt enim, se non tantùm miracula, sed etiam peccata fecisse; eaque propter superbiendum non esse, eùm peccatum sit ipsorum, miraculum Dei. Neque alij intumescunt, quando aliquid præclari præstant, scelerum suorum memores. Cur enim turgeant, si homini dederint rosam, qui Deo dederint alapam, aut, si non dederint, fortè adhuc daturi sint? Has ergo ob causas se meritò omnes, infra omnes deprimere possunt, vt eunctis sint superiores, qui se se nullis anteponunt. *Nihil excelsius humilitate*, ait S. Ambrosius, *qua quasi semper superior nescit extolli, quia nemo id affectat, quod infra se iudicat.*

Volaterranus alijq; referunt, multos mortales bello captos, aut quia fides eorum suspecta esset, ad pedes Friderici I. Imp. ex Cisalpina Gallia in Germaniam redeuntis supplices iacuisse, *albis vestibus* amictos, veniamq; petijisse in patriam abeundi. Qua impetrata, postliminò reuersi, voto, in eo habitu perseuerasse dicuntur; lanificio & orationibus dediti. Vnde *Humiliatorũ Ordo* nomen traxit, postea ab Innocentio III. primùm, inde ab alijs Pontificibus confirmatus. Hic Ordo, etsi postea alia passus, interierit, spiritali tamen modo reuiuiscit. Nam omnes pij sanctiq; homines inde sunt humiles, vnde humiliati. Meminerunt quippe, se olim in captiuitate datmonis, Deoq; perfidos fuisse, & in primis Parentibus, præuaricatos, in Baptismo, in Pœnitentiæ sacramento, supplices veniam, potestatemq; cælestis patriæ adeundæ consecutos. Quare, quidquid postea præclari gerunt, non rapiunt in glorias inanes, neque sibi de eo vanè complacent, quia semper recordantur, se esse peccatores. Frænum illis optimum est vanitatis, memoria delictorum: eùm etiam Epaminondas solitus aliàs prodire vnctus & fronte exporrectâ, postridie, conflictus cum Spartanis, ad Leuctra, quantumuis victor, sordidatus & vultu deiecto sit progressus, similem ob causam. Nam requirentibus, Num quid ei tristius accidisset? Nihil, inquebat, verùm heri animaduerti, maiores me, quàm decebat, animos gessisse. Quare nimiam animi effusionem hodie coerceo. Ad hunc modum vel miraculorum patratores cristas demittunt, eùm in memoriam reuocant, se deliquisse. Neq; supercilio rem dignam

VIX

S. Ambrosius
lib. 7. sup.
Luc.

XIII.

Volat. lib. 27.
Sab. lib. 5.
En. 9. Polyd.
lib. 7.

Plutarch. in
Apopht.